

NICOLE C. VOSSELER

DINCOLO
DE NIL

CARTEA ÎNTÂI

Ultima vară

Cât de drag mi-i – o caldă seară-n miez de vară,
când raze de lumină se revarsă-n aurit apus, iar
norii de argint, pe blând zefir adastă – să las în
urmă-mi, hăt, departe, tot gândul cel nevolnic, iar
grijile mărunte să le împing deoparte; și fără
trudă eu să aflu sălbăticie-nmiresmată, înveșmân-
tată-n harul creațiunii, și-acolo sufletul
să-mi legăn, în desfătări deșarte.

JOHN KEATS

Există anotimpuri în viața omului care se fixează mai adânc în amintire decât oricare altele înainte sau după ele. O iarnă din copilărie, în care nu contenea să ningă și lumea devenise tăcută sub plapuma groasă și albă. Acea iarnă, în care zăpada dată la o parte de pe drumuri și trotuare se aduna în dealuri cât un stat de om, invitându-te aproape să le escaladezi și să te arunci apoi cu un strigăt de încântare în jos, iar și iar. Obraji înroșiți de frig, degețele înțepenite, care se dezmoțesc cu furnicături în fața focului din șemineu, și gustul merelor coapte, stafidite, acrișoare și pline de dulceață zaharisită, aroma puternică de scortșoară și cuișoare. O toamnă în care copacii erau parcă în flăcări și lumina soarelui se prelingea grea și aurie printre ramuri. Acea toamnă în care trupul și sufletul se simțeau sătule după zile fierbinți și nopți răcoroase; atât de sătule de cerul albastru și de parfumul pajiștilor în floare, încât despărțirea de vară era ușoară. Acea anume primăvară în care mugurii se iveau aproape peste noapte atunci când ți se părea că iarna nu se va mai sfârși niciodată.

La fel există și veri pe care nu le poți uita niciodată. Niciunul dintre ei nu avea să uite acea vară, nici Jeremy și Grace, nici Leonard, Cecily sau Becky. Ada și Stephen, Royston și Simon își vor aminti până la sfârșitul vieților lor de acea vară a anului 1881.

Acea vară care sosise devreme, încă din mai, și care își revărsase din plin darurile peste sudul Angliei, de parcă ar fi trebuit să repare stricăciunile provocate de un ianuarie înghețat, însoțit de o furtună aprigă de zăpadă și pe care o primăvară rece le ignorase. A fost o vară în toată plenitudinea ei, cu vivacitate, culori, căldură, o perioadă care le pregătise tuturor foarte multe. Zile pline de râsete și leneveală dulce și nopți cu petreceri până în zori. Prietenii strânse și prima iubire. Trăirea fiecărui moment, cu sclipirea aurie a unei dimineți pline de promisiuni la orizont, îmbătată de bucuria de a fi tânăr și liber, invincibil și nemuritor.

S-a întâmplat în acea vară; atunci, viața a început cu adevărat.

Vara în care Ada Norbury s-a întors acasă.

1

Trenul companiei London & Southwestern Railway înainta de la gara Waterloo spre sud, găfâind din greu și lăsând în urmă o coloană de fum, îndreptându-se spre o dimineață însorită de mai; o omidă grăsună, care își urma drumul printre pajiști și câmpuri.

Pe chipul Adei apărea un zâmbet când constata că o margine de pădure, un sat sau o cabană singuratică arătau fix așa cum îi rămăseseră ei în memorie, iar ochii săi întunecați se măreau când descopereau ceva nou. Nu se schimbaseră însă prea multe; aici, în Surrey, timpul părea să fi încremenit. Peisaje molcome, mereu liniștite, mereu frumoase, cu un aer aproape visător. Când trenul se opri la Weybridge, inima Adei începu să bată mai tare, iar când roțile din fier zornăiră traversând podul peste Wey, ea crescua de bucurie.

Șerpuind ca o mătase, panglica verde a râului Wey se unduia prin Surrey și se vărsa, dincolo de Weybridge, în Tamisa, care își purta apele prin Londra, revărsându-se apoi în mare. Totuși, înainte ca râul Wey să treacă în drumul său spre nord prin adormitul orașel Guildford, mai înghițea la Shalford un râușor despre care, pe vremuri, copiii Norbury crezuseră că era doar al lor. Clipocitul satisfăcut al Cranleigh Waters, atât de îngust și mic, încât uneori dispărea printre pajiștile cu ierburi înalte, în desișul pășunilor și frasinilor, se

libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

auzea uneori, în după-amiezile calme și în nopțile și mai liniștite, până în grădina. De fiecare dată când era măcar un pic mai cald, alergau afară ca să construiască baraje din noroaie, crengi și smocuri de iarbă, să se joace cu bărcuțe sau să se scalde, urlând de încântare. De fapt, o făceau chiar și atunci când deveniseră prea mari pentru asta.

Anticiparea încântată a Adei fu străbătută de un val de nostalgie, aceeași care nu se stinsese în toate acele luni, devenind doar mai estompată, încă de la plecarea ei în această aventură interesantă, înspăimântătoare, care însemnase o despărțire dureroasă și care, de fapt, nu fusese nimic altceva decât o fugă.

Prinse strâns între degete o bucată din materialul fusteii ei strâmte, apoi o netezi, cu grijă, aproape cu venerație. O jachetă lungă până dincolo de șolduri, cambrată, din același material roșu-închis, și o pălăriuță îi completau toaleta. Un model de la Paris, „aproape indestructibil, *mademoiselle!*“ cum fusese asigurată în salonul de modă din Rue de la Paix. Un costum făcut parcă pentru o tânără modernă, sigură pe sine, umblată prin lume.

– Scuzați-mă, vă rog, mergeți și dumneavoastră până la Portsmouth?

Ada tresări și sângele îi urcă în obraji. Pe sub genele plecate, o măsură sfioasă pe femeia mai în vârstă, îmbrăcată în straie de văduvă, care ședea în compartimentul ei. Nu schimbaseră până atunci nicio vorbă, în afară de un salut scurt, politicos, la urcare.

– Doar până la Guildford, răspunse ea încet și reuși chiar să zâmbească puțin.

– Ah! Lectura de călătorie care ocupase până atunci atenția doamnei fu închisă iute. Vedeti, așa se poate înșela

omul! Am remarcat pe peron bagajul dumneavoastră încăpător și m-am întreat: cine o lasă oare pe biata fată să călătorească singură pe o distanță atât de lungă?

– Nu e decât o călătorie de trei sferturi de oră – prea scurtă ca să vină cineva să mă ia special de la Londra. Ada se strădui să lase impresia unui lucru firesc, dar tot era mândră că făcea singură acest drum. Mă întorc dintr-o călătorie pe continent, adăugă ea, devenind mai curajoasă. Am fost plecată mai bine de un an, iar ieri am ajuns din nou în țară, la Dover.

Tovarășa de compartiment a Adei puse neatentă cartea deoparte și-și împreună mâinile în poală.

– O călătorie de studiu? Ce minunat! Ați fost și în Italia?

– Și în Franța, și în Germania, ba chiar și în Grecia, încuviință Ada.

Frumusețea celor văzute și trăite îi lumină chipul: călătoria cu vaporul pe Rin în jos și castelul de la Heidelberg, a cărui piatră roșiatică sclipea în apusul soarelui; peisajul plăcut al lacului Geneva și eleganța încremenită a palatelor Veneției. Turnurile și cupolele Florenței, fântânile și ruinele antice ale Romei, unde pusese un trandafir pe mormântul lui Keats, și Acropola Atenei. Și Parisul, mai ales Parisul, cu toate cafenelele sale fermecătoare, cu șevaletele pictoriilor și magazinașele librarilor de pe Sena, fastuosul Luvru și frumoasa și impresionanta catedrală Notre-Dame.

– Cât de încântător! exclamă femeia mai în vârstă și oftă. Nimic nu lărgeste orizontul mai mult decât călătoriile, nimic nu bucură sufletul mai mult. Cu siguranță veți avea amintiri frumoase mulți ani de acum înainte.

Ada zâmbi, mai deschis de această dată.

– Abia aștept să le povestesc totul părinților și fraților mei.

Interlocutoarea ei își înclină gânditoare capul, ridurile de la ochi accentuându-se într-o expresie plină de bunăvoință.

– Probabil că aveți multe impresii adunate din călătoria dumneavoastră, întâmplări mai mici sau mai mari. Ah, iar familia dumneavoastră va fi foarte bucurasă să vă strângă în brațe sănătoasă și să vă aibă din nou în mijlocul ei!

Pe chipul Adei apăru o umbră, iar ea își strânse și-și desfăcu neliniștită degetele. În străinătate, luase naștere în ea o dorință, transformată prin discuții la umbra chiparoșilor și a măslinilor cu miss Sidgwick, într-o decizie. Un plan, pe care Ada va trebui, mai devreme sau mai târziu, să-l prezinte părinților ei. Nu astăzi și nici mâine. Dar în curând. Înainte ca vara să se termine.

– Guild-fooord! Următoarea oprire, Guild-fooord!

Anunțul conductorului, care trecu pe lângă ușa compartimentului, și încetinirea simțitoare a trenului o salvară pe Ada de la a mai răspunde. Își puse agitată mânușile și își luă poșeta.

– Trebuie să cobor. Vă doresc o călătorie plăcută în continuare!

– Mulțumesc! Și bine ați revenit în bătrâna patrie.

Se auzi scârțâit de frâne, apoi, scuturându-se, trenul se opri în timp ce locomotiva pufnea și șuiera.

Ușa se deschise brusc, scările de metal fură coborâte și Ada păși pe peron, ajutată de mâna conductorului.

Aburul și fumul estompau vizibilitatea, învăluind oamenii care își așteptau rudele într-o ceață deasă, în dreptul clădirii pătrătoase din cărămidă. În valurile care se risipeau cu greu, hamalii descărcau cuferele și geamantanele pentru Guildford și încărcau următoarele bagaje, care așteptau pe peron.

– Uite-o! Ads! Aici suntem! Aici! Ads!

Porecla familiară, de care nu scăpase niciodată, o făcu să se întoarcă.

Râzând și alergând ușor, ca o rază de soare care străpungea ceața dimineții, Grace se îndreptă spre ea, cu fusta albastră înflorată ridicată într-o mână, în timp ce pălăria de paie și-o ținea pe cap cu mâna cealaltă.

– Gracie! O exclamație care aducea a suspin de plâns.

Surorile se îmbrățișară strâns, de parcă n-ar fi vrut să se mai despartă niciodată.

– Bine ai venit acasă, draga mea!

Vocea mamei ei o învălui, moale și tandră ca o dezmierdare.

– Mama!

Ada se lipi de ea, de parcă n-ar fi avut șaptesprezece, ci doar doisprezece ani, inspirând parfumul de lavandă, verbină și lămâie, care pentru ea însemna siguranță de când se știa.

Ochii i se umplură de lacrimi, iar zâmbetul cu gropițe al lui Becky se estompă. Și Ben, bunul și bătrânul Ben, rânjea cu toată fața lui stafidită, ducându-și degetele la căciula din tweed, înainte să se aplece după bagajele cu eticheta „Ada Norbury, Shamley Green, Surrey, England”.

Inima Adei se umplu de fericire, parcă ar fi stat să explodeze.

M-am întors acasă.

– ...să luăm ca exemplu expediția de cercetare a lordului Raglan în bătălia de la Alma.

Colonelul Si William Lynton Norbury făcu o pauză plină de semnificații. Ochii lui reci, ageri și pătrunzători alunecară peste cei douăzeci de tineri care ședea în uniforme lor de marină, câte doi, pe băncile din lemn și îl priveau cu atenție.

Uniforma lui era și ea din material albastru, dar de-a lungul cusăturii pantalonilor era prevăzută cu dungi roșii, ceea ce îl identifica drept ofițer superior și instructor. În timp ce cadeții trebuiau să se mulțumească cu nasturi din alamă drept unică înfrumusețare a uniformei, însemnele de pe guler și de pe umerii colonelului îi trădau rangul.

Înalt și athletic, aproape ascetic, el nu-și pierduse nici după ieșirea din serviciul militar activ nimic din poziția dreaptă, care-i intrase în sânge în toții anii petrecuți în armată, deși astăzi, la aproape șaiszeci de ani, depunea totuși un efort ca să o mențină. Trăsăturile limpezi, ca sculptate, ale chipului său erau marcate de trecerea timpului, tocite de vânturile aspre ale munților Hindukush, biciuite de muson și șmirgheluite de nisipul deșertului. Soarele arzător și febra săpaseră linii și șanțuri adânci, iar părul, odinioară castaniu, era acum cenușiu. Vinișoarele îi plensiseră din cauza gheții și a

zăpezii, străbătându-i chipul ca o rețea roșiatică. Un chip marcat de efort și de război, de o viață dusă pe muchie de cuțit, între a ucide și a fi ucis, dar și de mândria de a fi servit Coroanei, trup și suflet; un chip care le prezenta cadeților viitorul care-i aștepta.

– Cine se declară dispus să facă un rezumat?

Cu coada ochiului, observă o mână care se ridică în primul rând, degetele relaxate și cotul sprijinit pe tăblia mesei, atent și totuși lejer, mai degrabă sigur de sine decât genul tocilar. Aceași mână care se ridica mereu când era de răspuns la o întrebare.

Alese însă un aspirant la rangul de ofițer, care își sprijinise bărbia pătrătoasă în pumn, privind cu ochi sticloși în depărtare. Căscatul pe care cadetul și-l înăbuși îi străbătu jumătatea de jos a feței ca un tremurat, iar pe sub bancă își mișca genunchiul într-un tact neuzit, care se repeta în balansul tocului pe care-l ținea între degete.

– Cadet Digby-Jones!

Capul acoperit de păr scurt, castaniu-deschis, se înalță brusc și Simon Digby-Jones sări în sus ca ars.

– Vă rog să mă scuzați pentru neatenția mea, domnule colonel!

Îl privi pe ofițer cu ochi mari. Erau cenușii ca norii de ploaie și la fel de schimbători. La început, tulburi de vinovăție, se limpeziră imediat, până ce deveniră aproape albaștri, iar gura lată, arcuită, zâmbi ștregărește.

– Pur și simplu nu pot rezista – cum aud numele de Alma, cum gândurile mele se îndreaptă spre cu totul alt subiect.

Se auziră râsete înțelegătoare, pe care Simon Digby-Jones le savură vizibil.

Buzele subțiri ale colonelului tresăriră pentru o clipă sub mustața argintie, dar se înăspiră apoi imediat.